

ת"פ 29630/09/20 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד מחמוד גאבר (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 29630-09-20 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד חננאל שקלאר	המאשימה
נגד	1. מחמוד גאבר (עציר)-ויעוד חזותי ע"י ב"כ עו"ד זינתי עמרו בשם עו"ד עותמאן 2. גהאד שמאסנה (עציר)-ויעוד חזותי ע"י ב"כ עו"ד זינתי עמרו ממשד עו"ד נאשף 3. ג'בר שמאסנה (עציר)-נדון 4. אנור שמאסנה (עציר)-נדון	הנאשמים

גזר דין לנאשמים 1-2

רקע

1. ביום 13.9.21 הורשעו הנאשמים (נאשמים 1 ו-2 בכתב האישום) על פי הודאתם בעובדות כתב האישום בעבירות כדלקמן:

שני הנאשמים הורשעו בעבירות הבאות:

- 2 עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 [להלן: "החוק"];
- 3 עבירות של התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק;
- 2 עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק;
- החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק;
- הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק.

בנוסף, הורשע **נאשם 1** בשתי עבירות של הסעת תושב זר, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952;

נאשם 2 הורשע בנוסף בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום, עובר ליום 28.9.20 קשרו ארבעת הנאשמים קשר ביניהם ועם אחרים, שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, לעשות פשע שהוא התפרצויות לבתי מגורים בתחום מדינת ישראל בכוונה לגנוב מהם רכוש.

על פי עובדות האישום הראשון: ביום 28.8.20 בסמוך לשעה 16:49, נכנסו ארבעת הנאשמים לתחומי מדינת ישראל דרך 'מעבר מצפה שלם' כאשר נאשם 1 נוהג ברכב מסוג פורד, נאשם 2 יושב לידו ונאשמים 3 ו-4 יושבים במושב האחורי של הרכב.

בעת הזו לנאשמים 2-4 לא היה היתר כניסה לישראל.

בהמשך לכך, בסמוך לשעה 20:37, התפרצו הנאשמים בצוואת חדא לבית ברחוב דן פטנקין 27 בבאר שבע בכך שנאשמים 3 ו-4 פרקו את התריסים בחלון הממ"ד של הבית ונכנסו פנימה. בעת הזו, נאשם 1 המתין ברכב ונאשם 2 עמד מחוץ לבית כאשר הוא משגיח על הנעשה בחוץ. הנאשמים גנבו בצוואת חדא מהבית: שרשרת זהב, פנס ירוק ו-300 לירות סטרלינג.

בהמשך לכך, בסמוך לשעה 20:59, התפרצו הנאשמים בצוואת חדא לבית ברחוב דן פטנקין 33 בבאר שבע בכך שנאשמים 3 ו-4 פתחו את תריסי הסלון בכוח ונכנסו פנימה. בעת הזו, נאשם 1 המתין ברכב ונאשם 2 עמד מחוץ לבית כאשר הוא משגיח על הנעשה בחוץ. הנאשמים גנבו בצוואת חדא מהבית: תכשיטים שונים וסיגריות אותם הכניסו לציפה כחולה.

בהמשך לכך עזבו הנאשמים את המקום ברכב, כאשר נאשם 1 נוהג בו.

בהמשך למתואר לעיל, בשעה 23:30 לערך על כביש 31 בסמוך לצומת שוקת (להלן: "המקום"), הבחינו הנאשמים במחסום משטרת אשר הוקם במקום. אז עצר הנאשם 1 את הרכב וממנו ברחו הנאשמים כאשר השוטרים בעקבותיהם. הנאשמים נעצרו לאחר מרדף רגלי.

במעמד זה החזיקו הנאשמים בצוואת חדא, בתוך תיק, כלי עבודה כגון: לום, מברגים, מגזרי מתכת, מספרי פח, מכפתי פטנט אשר יש ביכולתם לשמש ככלי פריצה לבניין ואין להם הסבר סביר לכך.

על פי עובדות האישום השני בתאריך 16.7.20 בין השעה 20:30 לשעה 21:30, התפרצו הנאשמים 1 ו-2 בצוואת חדא עם אחר שזהותו אינו ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), לבית שברחוב בנימין מזר 16 בבאר שבע,

עמוד 2

בכך שנאשם 2 והאחר שברו את תריס החלון, פתחו את המנעול ונכנסו פנימה בכוונה לגנוב, בעוד נאשם 1 ממתין ברכב.

במעמד המתואר לעיל, גנבו הנאשמים 1 ו-2 בצוותא חדא עם האחר, תכשיטים שונים, שעוני יד ודברי נוי בסך כולל של 105,200 ₪ וכלי נשק מסוג גלוק מס' EHA77845 (להלן: "הרכוש").

בעת הזו, לנאשם 2 לא היה היתר כניסה לישראל.

3. להשלמת התמונה יצוין, כי בתאריך 6.4.21 הורשעו **נאשמים 3 ו-4** על פי הודאתם במיוחס להם באישום הראשון, בעבירות:

קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק;

גניבה, לפי סעיף 384 לחוק;

התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק;

החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק;

כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

בתאריך 10.5.21 לאחר שנשמע טיעון לעונש בעניינם, הוטלו על נאשמים 3 ו-4: 19 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 3,000 ₪ ופיצוי לנפגעי העבירה ע"ת 1-4 בסך 1,000 ₪ כל אחד.

מהלך הדיונים:

4. ההתנהלות הדיונית בתיק זה סבוכה וקצרה היריעה מלפרט את כולה, אך היא מתועדת היטב בפרוטוקולים שבתיק. בתמצית יצוין, כי לרוב התאפיין ההליך במחלוקות שנדונו בין הצדדים מחוץ לכותלי בית המשפט, בבסיסן אופן ניסוח כתב האישום המקורי, תיקונו של כתב האישום בטרם מענה - אף הוא באופן לקוי, ליקויים בתקשורת שבין הצדדים אך גם ליקויים משמעותיים בהתנהלות הדיונית של ב"כ הנאשמים בפני בית המשפט ובפרט בעת הצגת הסדר הטיעון הראשון, שבוטל, בנסיבות שפורטו בפרוטוקול, ובסופו של דבר בהסדר הטיעון הנוכחי לאחר תיקון **רביעי במספר** של כתב האישום.

5. כך נוצר המצב, שרק בתאריך **28.1.21**, לאחר מספר דיונים ב"מוקד" ונוכח סירוב בית המשפט לדחיות נוספות, כפרו הנאשמים כפירה כללית במיוחס להם, והתיק נקבע לשמיעת ראיות לתאריכים **6.4.21** ו-**14.4.21**. כן הוקצה זמן נוסף לבקשת הצדדים בפני שופט מגשר לתאריך **3.3.21**.

6. משלא צלח הגישור הנוסף, בתאריך **3.3.21** נמסר מענה מפורט על ידי נאשם 1 ואילו נאשם 2 עמד על

כפירתו הכללית. כן נקבעו ועדים להגשת תיק מוצגים ונקבעה ישיבת תזכורת נוספת לתאריך **24.3.21**.

7. במועדים שנקבעו מראש לשמיעת ראיות הסתיימה פרשת התביעה. זאת, לאחר שבבוקר הדיון בתאריך **6.4.21** ניתנה הסכמה דיונית להגשת מסמכים רבים והתייתרה עדותם של עדים רבים שזמנו. לבקשת ב"כ הנאשמים, נקבע מועד **נוסף** לשמיעת פרשת ההגנה לתאריך **23.5.21**. בהמשך, ולבקשת ב"כ הנאשמים, הוסב מועד זה לישיבת תזכורת ונקבע מועד חדש לשמיעת פרשת ההגנה לתאריך **1.6.21**.

8. במועד זה, שנקבע, כאמור, לשמיעת עדות הנאשמים, ביקשו הנאשמים לחזור בהם מכפירתם, הוגש כתב אישום מתוקן בו הנאשמים הורשעו ונקבע מועד **אחר** לתאריך **6.7.21** לשמיעת טיעונים לעונש. כן התקבלה עתירת ב"כ נאשם 1 לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

9. בתאריך **6.7.21**, שנקבע, כאמור, לשמיעת טיעון לעונש, התייצבו הנאשמים ובאי כוחם, וביקשו לחזור בהם מהודאתם והתקיים דיון, חריג לכל הדעות, בסופו קיבל בית המשפט את בקשת הנאשמים, התיר להם לחזור בהם מהודאתם ובוטלה הכרעת הדין. הדברים מתועדים היטב בפרוטוקול הדיון. למרות האמור, ביקשו ב"כ הנאשמים שלא לשמוע את עדות הנאשמים באותו המועד, ונקבע מועד **נוסף** לשמיעת עדות הנאשמים לתאריך **13.9.21**.

10. בתאריך **13.9.21**, שנקבע, כאמור, לשמיעת עדות הנאשמים, הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסכמות, ולפיהן כתב האישום יתוקן ברביעית, הנאשמים יודו בו ויורשעו. כן הוסכם, כי עדות עד התביעה, נפגע העבירה באישום 2, שנשמעה במהלך המשפט תישקל כשיקול לעונש, וב"כ הנאשמים ביקשו, כי ייקבע מועד **נוסף** לטיעון לעונש.

11. לאחר דחייה נוספת של הדיון בשל אילוצי ב"כ המאשימה, נשמע הטיעון לעונש בתאריך **24.10.21**.

תמצית תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1:

12. בתסקיר מיום **28.6.21**, נסקרו קורותיו של הנאשם. נמסר כי מדובר בנאשם בן 26, רווק, אשר טרם מעצרו התגורר עם משפחתו בירושלים ועבד כמוכר בשוק ונהג הסעות לסירוגין. נמסר, כי הנאשם מגיע מרקע משפחתי מורכב, וכי אביו חולה במחלה קשה ועובר טיפולים תכופים ואמו עקרת בית. כן תיאר הנאשם את יחסיו המורכבים עם האב. הנאשם סיים 6 שנות לימוד והחל לעבוד מאז היותו בן 15 בשל מצב כלכלי קשה שלו ושל משפחתו.

ממידע שנמסר משב"ס עלה, כי במהלך מעצרו הנוכחי, הנאשם השתתף בקבוצת הכנה לטיפול, נרתם אליו וכן לקח חלק פעיל במסגרת פעילות החינוך בבית הסוהר.

נמסר, כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע צער על ביצוע העבירות. הנאשם ייחס את העבירות למצוקה כלכלית עמה התמודדה משפחתו. הנאשם הביע אמפתיה כלפי קורבנות העבירה.

שירות המבחן התרשם, כי לצד המניע הכלכלי, העבירה בוצעה גם על רקע רצונו של הנאשם לחוש שייכות וקבלה, בגינם חבר לגורמים שוליים.

בהערכת הסיכוי לשיקום, שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מגלה מחויבות למשפחתו ומסייע לאמו בתחום הכלכלי בעקבות מחלת אביו. כן התרשמו כי טרם מעצרו, ערך מאמצים לנהל אורח חיים תקין וגילה יכולת ליציבות תעסוקתית. כן התרשמו מהליך הטיפול הראשוני שעובר בכלא, מהעדר הרשעות קודמות או סימנים לקיומה של בעיית התמכרות.

בהערכת הסיכון לעבריינות, התרשמו מאדם בעל כוחות חלשים, שאין בסביבתו דמות חזקה אשר יכולה לשמש בעבורו גורם סמכות. כן נמסר על התרשמות מפער בין המידע שמסר על עצמו ובין ההתרשמות ממכלול הנסיבות המלמדות על מעורבות בביצוע ריבוי עבירות חמורות, מתוך תכנון מוקדם.

בהיעדר מסגרות טיפול אלטרנטיביות מחוץ לכותלי בית הסוהר, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, אך עתר להתחשב בעת גזירת העונש בגילו של הנאשם, בתקופה בה שהה במעצר, ביכולתו להסתייע בגורמי טיפול, וכן להורות לשב"ס לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית מתאימה.

עדויות לעונש:

13. בהתאם להסכמות הצדדים, הוסכם כי חקירתו של עד תביעה מספר 7 - **מר יצחק בוקובזה** מתאריך 14.4.21 תשמש לעניין העונש.

תמצית עדות העד היא, כי שווי הרכוש שנגנב ממנו עומד על סך של ₪105,000 [התקבל דו"ח שמאי, ת/11]. ביום האירוע, כאשר חזרו מביקור אצל בנם, אשתו נכנסה אל הבית וראתה שהבית "הפוך". הוא נכנס אחריה וראה שכל חוטי האזעקה מנותקים. לעד הוצג סרטון בו הוא נראה מפעיל את האזעקה בבית בטרם צאתו, ולאחר מכן נראה אדם נכנס דרך החלון, זוחל על הרצפה לכיוון ארון האזעקה וחותר את חוטי האזעקה. כן נצפים מי מהמעורבים עם ציפית בה הוסתר כלי הנשק שנגנב.

העד סיפר, כי לפני 25 שנים אחיו נרצח בזמן שוד בביתו, ותיאר את הצפת הרגשות בעקבות האירוע. סערת הרגשות בה היה העד נתון השתקפה גם במהלך עדותו. העד מסר, שמדי ערב כשהוא חוזר מהעבודה, מוציא את הנשק מהחדר בו הוא מוחזק ושם אותו מתחת לכרית ותיאר כי ביתו ובית העסק שלו נפרצו מספר פעמים בעבר.

העד תיאר את הבלגאן ששרר בבית, התפילין והציצית שלו הושלכו על הרצפה וגם קמע שהחזיק מתחת לכרית נגנב.

במסגרת **החקירה הנגדית**, העד מסר, כי קיבל מחברת הביטוח החזר של כ-50% משווי השמאות. מסר כי גם לשער הכניסה לבית יש קוד. מסר כי כיום חיבר את האזעקה בבית למוקד.

ראיות לעונש:

14. מטעם **המאשימה** הוגש טיעון לעונש בכתב. כן הוגש גיליון הרישום הפלילי של נאשם 2.

15. מטעם **נאשם 1** הוגש לתיק בית המשפט העתק התיק הרפואי של הנאשם בשב"ס.

טענות הצדדים לעונש:

16. **המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות אותן ביצעו הנאשמים, כפי שבתי המשפט חזרו עליהם פעם אחר פעם. כן הודגש, שמדובר בעבירות אשר הפכו ל"מכת מדינה". נטען, כי כניסתו של אדם לא מורשה למקום מבצרו של אדם, מחללת את תחושת הביטחון ברמה הבסיסית ביותר.

17. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, נטען כי מדובר בכנופיה מאורגנת היטב, אשר תכננה מבעוד מועד את תכניתה העבריינית. נטען כי הדברים באים לידי ביטוי בעצם האיסוף המוקדם של שותפי העבירה מן מהמחסום בשני האישום, בהגעה לאותה השכונה בשני האישומים, הצטיידות מוקדמת בכלי פריצה שונים וחלוקת התפקידים בין הנאשמים.

ביחס לאישום השני הודגש שווי הרכוש שנגנב וכן את החומרה שבגניבת אקדח.

נטען, כי בהיעדר אכיפה והרתעה, הנאשמים שבו למקום ביצוע העבירות ופרצו לשני בתים נוספים בחלוף חודש וחצי, כמתואר באישום הראשון.

הודגש כי נאשם 1, הסיע ברכבו את הנאשמים הנוספים לתוך תחומי ישראל וכבעל הרכב איפשר לכל המסכת העבריינית לצאת אל הפועל.

נטען, כי לא צריכה להיות משמעות אופרטיבית בענישה לחלק המעשי של הנאשמים באירועים וכי משמעות ההגדרה המשפטית - בצוותא חדא - הינה אחריות משפטית למעשה בשלמותו ללא קשר לחלק אותו ביצע כל נאשם.

נטען, כי שני הנאשמים שבפנינו היו ההוגים של המסכת העבריינית בכתב האישום, שניהם נכחו בשני האישום, כאשר נאשם 2, שהיה בתוך הדירה באישום השני, אז נגנב נשקו של בעל הבית.

עוד נטען, כי הנאשמים פרצו לבתים בשעות בהן קיימת סבירות גבוהה להתקלות עם בעלי הבתים, שכן מדובר בשעות בהן יושבי הבית עשויים להימצא בביתם. נטען, כי היה סיכון ממשי להתדרדרות של האירוע לאירוע אלים.

בהקשר של גניבת האקדח נטען, כי נפגע גם הערך החברתי של ההגנה על שלום הציבור, שהרי בעצם גניבת האקדח, קיים פוטנציאל מובנה בפגיעה בשלום הציבור בהיותו של רכוש זה כלי ממית שעובר לידיים בלתי מורשות ובלתי מיומנות, כן הפנתה לע"פ 4530/19 **נור אלדין ז'זאווי נ' מ"י (11.8.19)** בהקשר זה.

עוד נטען כי בעבירות מסוג זה, מעבר לנזק הכלכלי המתבטא ברכוש שנגנב, הגם שבחלקו הושב, הפגיעה הנלווית לכך, היא פגיעה נפשית קשה וזאת כפי שהעיד מר בוקובזה על הנזקים הנפשיים והתחושות הקשות שהוא חש בעקבות הפגיעה.

נטען, כי נגרם גם נזק עקיף המתבטא בצורך של הקורבנות לרכוש אמצעי מיגון שונים.

עוד עמדה ב"כ המאשימה, על הנזק שנגרם לשאר תושבי השכונה, אשר ביטחונם נפגע, שעה שבמהלך חודש וחצי נפרצו שלושה בתים בשכונתם.

בעניינו של נאשם 2, נטען כי לא חלה הלכת אלהרוש, שכן נכנס לתחומי מדינת ישראל אגב ביצוע עבירות נוספות

ומקרה זה מחדד את הערך המוגן לפיו מדינת ישראל רשאית לקבוע מי יכנס בשעריה.

צוין גם המרדף המשטרתי הארוך אחר הנאשמים, לאחר שבהגיעם למחסום, נאשם 1 עצר את הרכב ואפשר לשאר הנאשמים לברוח.

בשל הנסיבות המתוארות לעיל, נטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הינה בעוצמה גבוהה מאוד.

18. המאשימה הפנתה לאותן אסמכתאות אשר הפנתה אליהן בעניינם של הנאשמים 3-4 והוסיפה אסמכתאות נוספות, הנוגעות לנסיבות ביצוע העבירות באישומים שבפנינו:

1. ע"פ 8894/12 חושיה נ' מדינת ישראל וע"פ 9453/12 שמאסנה נ' מדינת ישראל (שני

ערעורים שאוחדו) - המערערים הורשעו בכניסה לישראל שלא כדין, התפרצות לבית, גניבה והיזק לרכוש, החזקת נשק וזאת במסגרת קשר פלילי. על נאשם 1, בעל עבר פלילי, הוטלו 5 שנות מאסר בפועל, הפעלת מאסרים מותנים קנס בסך 50,000 ₪ ופיצוי בסך 20,000 ₪. על נאשם 2, נעדר עבר פלילי, הוטלו 4 שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס בסך 7,500 ₪ ופיצוי למתלוננים בסך 40,000 ₪. העובדה כי הנשק לא הוסגר ואין לדעת מה עלה בגורלו, בא לידי ביטוי בעת גזירת העונש.

2. בת"פ 31397-12-17 מ"י נ' ג'ומעה - שם נגזר על שניים מהנאשמים עונשים של 16 ו-20 חודשי

מאסר בפועל לאחר שהורשעו בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, החזקת כלי פריצה, התפרצות וגניבה. הנאשמים גנבו רכוש רב, ובין היתר גם אקדח אשר נמצא ברשותם.

19. נטען, כי יש לקבוע שני מתחמים שונים לשני האישומים כך לאישום 1 מתחם עונש הולם הנע בין 24-48 חודשי

מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ואילו לאישום 2 - מתחם עונש הולם שנע בין 18-48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לחלופין, וכלל שבית המשפט ידחה עתירת המאשימה לקביעת מתחם נפרד לשני האישומים, עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 40-60 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

20. בתוך המתחם, הבחינה המאשימה בין שני הנאשמים:

נאשם 1: מדובר ביליד 1995, הנעדר עבר פלילי. נשלח לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי הרקע לביצוע העבירות הינה מצוקה כלכלית. הנאשם לוקח אחריו על ביצוע העבירות ומגלה אמפתיה לקורבנות. לצד זאת, שירות המבחן מתרשם כי לנאשם נטייה לחבור לגומרים שוליים. בעניינו של נאשם זה לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם.

נאשם 2: מדובר יליד 1990, לחובתו הרשעה 1 משנת 2015 בגין עבירת כניסה לישראל שלא כדין והתפרצות.

נטען כי לא ניתן לזקוף לזכותם של הנאשמים חיסכון בזמן שיפוטי יקר כלל ועיקר. הנאשמים הודו לראשונה בכתב אישום מתוקן לאחר ניהול כל פרשת התביעה ולאחר שהוגשו לבית המשפט כל מוצגי התביעה. לאחר מכן, הודו הנאשמים במיוחס להם ונקבע מועד לדיון טיעונים לעונש ולאחריו ביקשו לחזור בהם מהודאתם והנאשמים ביקשו לנהל את פרשת ההגנה אך אלה ביקשו לדחות את הדיון ולקבוע מועד נוסף, אשר רק בפתחו הודו במיוחס להם בכתב אישום מתוקן, כאשר השוני נעוץ בסעיף עבירה שנמחק (עבירת הנשק) ללא שינוי בעובדות.

נטען, כי החרטה שהביעו הנאשמים הינה מן הפה אל החוץ. חרטה כנה צריכה הייתה לבוא לידי ביטוי בראש ובראשונה בהשבת האקדח שנגנב, על מנת שלא יגבה עוד מחיר וכן את מלוא הרכוש, בוודאי זה בעל החשיבות הסנטימנטלית לקורבנות.

21. בנסיבות האמורות, עתרה המאשימה שלא להטיל על הנאשמים עונש בתחתית המתחם. כן עתרה להטיל על הנאשמים מאסרים מותנים ארוכים ומרתיעים, קנסות גבוהים, התחייבות ופיצוי הולם לנפגעי העבירה.

22. **ב"כ הנאשם 1** טען, כי אין מקום לקביעת שני מתחמים שונים שכן מדובר באירועים דומים, באותה תקופת זמן ועם אותם נאשמים.

נטען, כי בית המשפט נחשף להשתלשלות האירועים שבתיק וניתן היה לסיים את ההליך כבר מזמן.

כן הפנה ב"כ הנאשם 1 לתסקיר בעניינו לפיו הנאשם לוקח אחריות, מודה ומפנים את שעשה והדגיש את שיקולי שיקומו של הנאשם. נטען, כי שירות המבחן נעצר באמצע הדרך, מצד אחד הוא מביא בחשבון את השיקום שהנאשם עבר ומאידך לא בא בהמלצה טיפולית לגביו. נטען כי מדובר בתסקיר מחודש יוני 2021, וכי כיום, הנאשם ממשיך בתכנית הטיפולית. נטען כי הנאשם התחיל בדרכו הטיפולית עוד טרם ההודאה בתיק ובטרם ניתן גזר דין.

23. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, נטען כי הנאשם היה הנהג וכי באף אחד מהאירועים לא נכנס לבתים ואין ראיה לפיה הוא קיבל טובת הנאה מכל המעשים. נטען כי הנאשם טעה, כפי שנטען בתסקיר, כאשר חבר לאנשים לא נכונים ובכך הגיע לכדי ביצוע העבירות.

24. נטען, כי הנאשם נעדר עבר פלילי וזו פעם ראשונה שהנאשם מצוי במעצר וכי לא נמצאה לו חלופה שכן משפחתו לא הייתה יכולה לעמוד בתנאים בהם השכרת בית במקום בו ניתן לבצע פיקוח באמצעות איזוק אלקטרוני. נטען, כי לו היה משתחרר בתנאים, היה מקום לשיקום ובית המשפט היה סוטה מהמתחם משיקולי שיקום.

25. עוד נטען, כי הנאשם נפצע בפניו בכלא וכי הוא סובל מנכות בעין בעקבות אירוע אלימות בכלא. נטען כי התוקף טעה בזיהוי ואילו הנאשם היה בשיחה טלפונית ואז הותקף. צוין כי שב"ס לא חקר את האירוע הואיל והנאשם לא הגיע תלונה.

26. נטען כי הנאשם הוא המפרנס העיקרי במשפחתו.

27. לאור זאת, עתר ב"כ נאשם 1 להסתפק בתיק זה בימי מעצרו שהם כ-13 חודשים. בהקשר זה נטען כי המתחם נע בין 9 חודשי עבודות שירות לבית 24 חודשים.

28. **ב"כ הנאשם 2** טען, כי בית המשפט אמר את דברו בנוגע לערכים המוגנים ולענישה בעבירות אלה בגזר הדין בעניינם של נאשמים 3 ו-4. לדעת ב"כ הנאשם, בית המשפט טעה בגזר דינם לחומרא, וכאשר לא התייחס לטיעון ההגנה ולפיו המתחם מתחיל ב-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 14-15 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לפסק הדין אליו הפנה בטיעונו שם.

29. נטען, כי בכל הקשור לאישום הראשון, חלקו של הנאשם 1 פחות, שכן לא נכנס אל הבתים ולכן יש לקבוע בעניינו מתחם פחות. נטען, כי על פי מבחן הקשר ההדוק, יש לקבוע מתחם עונש אחד בגין שני האישומים ובמכלול הנסיבות, סביבת הענישה צריכה להיות דומה לזו של נאשמים 3 ו-4.
30. נטען, כי הנאשם מנהל חיים נורמטיביים, נשוי ואב לילדים. נטען כי בעברו עבירה משנת 2010, לפני כ-11 שנים ויש לתת משקל אפסי להרשעה זו.
31. נטען כי הואיל ומדובר בתושב שטחים, לא ניתן לטעון לסטייה מהמתחם בשל שיקולי שיקום שכן תושבים אלו לא יכולים לעבור הליך טיפולי ע"י שירות המבחן ושב"ס.
32. **נאשם 1**, בדבריו לבית המשפט, טען כי הוא מבקש את רחמי בית המשפט, כי זו פעם ראשונה שהוא מבצע את המיוחס לו וזו, לדבריו, גם תהיה הפעם האחרונה.
33. **נאשם 2**, מסר כי הוא מצטער על מה שעשה, מבין שטעה וכי לא ישוב שוב על הטעות הזו.

דין והכרעה

34. על פי מבחן הקשר ההדוק, יש לקבוע במקרה זה מתחם עונש אחד, שכן מדובר באירועים דומים באופיים, סמוכים בזמן, שבוצעו במסגרת אותו קשר פלילי ונפגעו במסגרתם ערכים מוגנים דומים.

קביעת מתחם העונש ההולם:

35. כפי שנכתב בגזר הדין בעניינם של נאשמים 3-4 עבירות ההתפרצות לדירות מגורים והגניבה מתוכן הוגדרו זה מכבר כ"מכת מדינה". כאשר העבירות מבוצעות בחבורה מאורגנת והפעילות מתוכננת מראש, יש בכך להעיד על חומרה יתרה. ההכנה המוקדמת כללה במקרה זה, בין היתר, איסוף הנאשמים 2-4 (באישום הראשון) ונאשם 2 (באישום השני) תושבי השטחים, מהמחסום; הצטיידות בכלי הפריצה, הגעה לעיר באר-שבע וביצוע העבירות תוך חלוקת תפקידים בין הנאשמים. באישום 2 הביצוע כלל גם ניטרול מערכת האזעקה.

לאחר כחודש וחצי, חזרו הנאשמים 1 ו-2, יחד עם הנאשמים 3 ו-4, לאתה השכונה.

בשני האישומים, נגנבו מהדירות חפצי ערך משמעותיים ובפרט באישום 2 נגנב רכוש בשווי רב וכן נגנב אקדח.

- לעניין זה ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 244/10 **מיור נ' מדינת ישראל** (25.1.10). הדברים נכתבו לפני למעלה מעשור והם יפים, וביתר שאת, גם בעת הזו:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

ראו גם בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם"

36. צודקת המאשימה בהדגשתה, כי העבירות בוצעו בשעה שבה הסיכון למפגש עם מי מבני הבית משמעותי, דבר המקיים בד בבד גם פוטנציאל נזק מוגבר אם האירוע יסלים למפגש אלים עם הפורצים.

37. עוד צודקת המאשימה, כי בגניבת הנשק, קיימם פוטנציאל נזק מוגבר, הן בעצם קיומו של כלי נשק בזירת האירוע, אשר בכל רגע נתון יושבי הבית עשויים לשוב אליו. הן בנזק הטמון בהמשך "גלגולו" של כלי הנשק הגנוב לידיים זרות ובלתי מורשות בהמשך. לעניין זה, העובדה כי כלי הנשק לא הוחזר, מחייבת מתן מנה עונשי הולם לפוטנציאל נזק זה שהוא כתוצאה ממעשי הנאשמים.

38. אכן, בדומה לנאשמים 3 ו-4 יש לקחת בחשבון את העבירה הנוספת של הכניסה לישראל שלא כדין, בשני מקרים, למטרת ביצוע עבירות בעניינו של נאשם 2. בעניין זה מובן, כי מתחם העונש שנקבע בהלכת **אלהרוש** אינו רלוונטי, שכן נקבע למקרה של כניסה יחידה לישראל למטרות פרנסה. נאשם 1 הינו תושב ישראל ועבירה זו אינה מיוחסת לו, אך בשני האישומים הוא הסיע את תושבי השטחים, שאין בידיהם היתר כניסה, מהמחסום לצורך ביצוע העבירות ובמסגרת הקשר הפלילי וגם בכך טמונה פגיעה משמעותית בערכים המוגנים שביסוד עבירה זו.

39. בבחינת הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשי העבירה, מלבד הנזק הישיר בגניבת הרכוש, בהשחתת מערכת האזעקה באישום 2, הומחשו בעדותו של נפגע העבירה מר בוקבזה מידת הפגיעה הנפשית כתוצאה מביצוע העבירה שהיא גם מנת חלקם של קורבנות עבירה רבים. במקרה זה, הפגיעה עוררה אצל נפגע העבירה גם טראומה קודמת, מרקע דומה, ושמענו כי בשל אותה טראומה הצטייד נפגע העבירה בנשק ברישיון לאבטחת בני ביתו. כלי נשק זה הוא שנגנב באירוע.

40. בסעיף 40ט(א)(2) קבע המחוקק, כי בית המשפט יבחן, בקביעת מתחם העונש ההולם, את חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה. אכן, הנאשמים הורשעו בביצוע העבירות בצוותא חדא ובמסגרת קשר פלילי. מבחינה זו, מוטלת עליהם אחריות משותפת לכלל העבירות שבוצעו במסגרת הקשר הפלילי. משום כך, נאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירות ההתפרצות והגניבה אף שלא נכנסו בפועל לתוך הבית. ואולם, בקביעת המתחם בית המשפט ייקח בחשבון, כי מידת התעוזה הכרוכה בעצם הכניסה אל הבית ואיסוף הרכוש, אין לייחס לנאשמים שבפניי באישום הראשון, ולנאשם 1 גם באישום השני.

עם זאת, חומרה מיוחדת טמונה בחלקו של נאשם 1 שהוא המוציא והמביא, תרתי משמע, את יתר הנאשמים ברכבו, תוך ביצוע עבירה נוספת לפי חוק הכניסה לישראל, וזאת בשני האישומים.

41. מכל האמור נגזרת המסקנה, כי עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא גבוהה.

42. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, ראו את שנקבע בגזר הדין של הנאשמים 3-4:

"בחינת הפסיקה הנוהגת, מלמדת כי בהיעדר נימוקים פרטניים יוצאי דופן, או שיקולי שיקום מיוחדים, הענישה בגין מקרה בודד של התפרצות לדירת מגורים וגניבה ממנו, לא פוחתת מ-12 חודשי מאסר בפועל". ראו ההפניות בגזר הדין שם.

43. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה ובה בוצעו עבירות התפרצות לצד גניבת נשק ולפיה גניבת האקדח השפיעה על השיקולים בעת גזירת העונש.

44. אשוב לקביעתי בעניינם נאשמים 3-4, באשר לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם 2, אשר לשיטתו הוא המנחה בקביעת המתחם בעבירות התפרצות. צר לי על אכזבתו כי בית המשפט לא התייחס להפניה זו. בכל הכבוד, לא השתנתה דעתי לפיה, מתחם ענישה נטען המתחיל מ-6 חודשי מאסר בפועל, אינו משקף את הענישה הנוהגת כיום, וכך ניתן ללמוד גם מפסקי דין אחרים של בית המשפט העליון מהשנים האחרונות.

45. בגזר הדין בעניינם של נאשמים 3 ו-4 נקבע מתחם עונש של 18-30 חודשים. גזר הדין חלוט ולא הוגש בעניינם ערעור. משכך, וגם משיקולים של אחידות הענישה, מתחם זה הוא נקודת המוצא לקביעת המתחם גם בעניינם של נאשמים 1 ו-2 שבפניי:

כאמור, בכל הנוגע לאישום זה, יש לקחת בחשבון את חלקו הפחות במעט של שני הנאשמים שבפניי בעת האירוע עצמו. ביחס לנאשם 1 יש לקחת בחשבון את חלקו המוגבר באספקת אמצעי התחבורה, הנהיגה והסעת הנאשמים האחרים תוך ביצוע עבירה נוספת לפי חוק הכניסה לישראל.

כן יש לקחת בחשבון את העבירות באישום 2 שאינו מיוחס לנאשמים 3 ו-4, על החומרה המיוחדת בהינתן שווי וטיב הרכוש שנגנב. באישום זה, כאמור, חלקו של נאשם 2 בעבירה מלא וגם בו נאשם 1 היה המביא והמסיע.

46. בהינתן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, ביחס לעבירות שבפנינו, הכוללת גם גניבת נשק, ובהינתן מספר האירועים המתוארים בכתב האישום אני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה זה ביחס לשני הנאשמים הוא 32-46 חודשי מאסר בפועל.

סטייה משיקולי שיקום:

47. ביחס לנאשם 1, עתר ב"כ הנאשם לסטות ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום ולהסתפק בתקופת מעצרו עד כה. לא ניתן לקבל עתירה זו במקרה שבפניי.

48. על פי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין: **"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש**

ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן...".

סעיף זה מנחה את בית המשפט לבחון שיקולים פרטניים המצדיקים, במקרה קונקרטי, לפעול מתוך חריג לכלל ולא להטיל על נאשם את העונש ההולם את מעשיו. להעדיף את השיקום על פני ההרתעה והגמול.

49. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם השתלב בקבוצת הכנה לטיפול בתקופת מעצרו. כן לקח חלק פעיל בפעילויות חינוך. שירות המבחן הדגיש את רצונו של הנאשם להמשיך בהליך השיקום, תוך ציון הפער שבין האופן בו הנאשם מציג את עצמו ובין היקף, טיב ועומק מעורבותו בעבירות בהן הורשע. מדובר, איפוא, בטיפול אשר מצוי בראשיתו ואין בו כדי להעיד כי הנאשם אכן שינה מאורחותיו. לא מדובר בהליך שיקומי ארוך ומעמיק, אשר בגינו בית המשפט ישקול לסטות ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

50. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. בשלב זה ראוי לערוך אבחנה בין הנאשמים, שכן לכל אחד מהם שיקולים שונים שיש להביאם בחשבון.

51. **נאשם 1:** נאשם זה נעדר עבר פלילי, יליד 1995, אשר נטל אחריות על מעשיו בפני שירות המבחן, אם כי בפער בין הצגתו את עצמו כאדם נורמטיבי ובין נסיבות ביצוע העבירות כפי שהורשע בהן. להודאת הנאשם בבית המשפט יש לתת משקל מצומצם. בשונה מנאשמים 3 ו-4, בעניינו של נאשם זה נמסרה כפירה מפורטת למיוחס לו, ובפער משמעותי לכתב האישום המתוקן שבו הודה בסופו של דבר. הודאתו נמסרה לאחר תום פרשת התביעה, שכללה גם את עדות נפגע העבירה והגשת מסמכים רבים. בנסיבות אלה, לא ניתן להעניק לו את אותה הקלה שניתנה לנאשמים 3 ו-4 בנטילת האחריות ובחיסכון הזמן השיפוטי.

כן יש להביא בחשבון את הירתמות נאשם 1 להליך טיפולי בין כותלי בית הסוהר ולהמלצת שירות המבחן להמשיך ולשלב במסגרת טיפולית בין כותלי שב"ס. ב"כ הנאשם הלן על כך, ששירות המבחן לא המליץ על מסגרת טיפולית מחוץ לכותלי בית הסוהר. לא מצאתי כי נפל פגם בהמלצת שירות המבחן: הנאשם עצור ושילוב במסגרת טיפולית סגורה למכורים אינה רלוונטית בעניינו. המשך שיקומו של הנאשם, אם ימצא מתאים לכך, לאחר תום ריצוי המאסר מצויה בסמכות רש"א.

לקחתי בחשבון גם את פציעתו של הנאשם במהלך מעצרו ואת הפגיעה ממנה הוא סובל עד היום עקב כך, כמשתקף מהמסכים הרפואיים שהוגשו לתיק (ראו סעיף 40יא(3)).

בשילוב נתונים אלה, ובאופן חריג, יש להסתפק במקרה זה בהטלת עונש מאסר בתחתית המתחם.

כמו כן, לאור הרקע הכלכלי אשר תואר בתסקיר שירות המבחן, ובאופן חריג, אמנע במקרה זה מהטלת קנס כספי.

בקביעת פיצוי לנפגעי העבירה, כידוע על פי ההלכה, מצבו הכלכלי של הנאשם אינו מהווה שיקול.

52. **נאשם 2:** לנאשם זה הרשעה קודמת אחת, בעבירה דומה. מדובר בהרשעה משנת 2015 בגין עבירה משנת 2010. אכן, מדובר בעבירה ישנה, אף שלא התיישנה ולכן משקלה אינו רב אך גם לא ניתן להתייחס אליו כאל אדם נורמטיבי שאין בחובתו הרשעות רלוונטיות.

גם בעניינו של נאשם זה המשקל שיש לתת להודאתו בבית המשפט מוגבל. מדובר במי שכפר כפירה כללית, הודאתו בכתב האישום בסופו של יום ניתנה בתום פרשת התביעה, שכללה גם עדות של נפגע העבירה והוגשו מסמכים רבים, גם זאת בהסכמה דיונית שניתנה רק בפתח דיון ההוכחות. בשונה מנאשמים 3 ו-4 החיסכון בזמן השיפוט בעניינו מוגבל ביותר.

פרט לכך, אין בפניי שיקולים המצדיקים הקלה בעונשו של הנאשם.

לפיכך, יש לקבוע את עונשו בשליש השני של מתחם העונש ההולם.

סוף דבר:

53. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשם 1:

- א. 32 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע או עבירה של הסעת שב"ח.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.
- ד. פיצוי לנפגעי העבירה באישום 1, ע"ת 1-4 בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהם.
פיצוי לנפגע העבירה באישום 2 ע"ת 7, בסך 16,000 ₪.
הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.22 ויועבר לנפגעי העבירה בהתאם לפרטים אותם תמסור המאשימה למזכירות בית המשפט עד יום 1.1.22.

תשומת לב שלטונות שב"ס להמלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית בתקופת מאסרו.

לנאשם 2:

- א. 38 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.
עמוד 13

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.10.22.

ה. פיצוי לנפגעי העבירה באישום 1, ע"ת 1-4 בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהם.

פיצוי לנפגע העבירה באישום 2 ע"ת 7, בסך 16,000 ₪.

הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.22 ויועבר לנפגעי העבירה בהתאם לפרטים אותם תמסור המאשימה למזכירות בית המשפט עד יום 1.1.22.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

תיק המוצגים מוחזר לידי ב"כ המאשימה.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ב, 07 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.